

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4480/2024
14.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у правној ствари предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Милован Ђурић, адвокат из ..., против противника предлагача Града Ваљева, кога заступа Заједничко правобранилаштво Града Ваљева, ради одређивања новчане накнаде за експроприсане непокретности, одлучујући о ревизији противника предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Ваљеву Гж 1663/23 од 23.11.2023. године, у седници одржаној 14.11.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији противника предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Ваљеву Гж 1663/23 од 23.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија противника предлагача изјављена против решења Вишег суда у Ваљеву Гж 1663/23 од 23.11.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Основног суда у Ваљеву Р1 183/22 од 27.02.2023. године, ставовима првим и другим изреке, одређена је новчана накнада за експроприсано земљиште и то: кп.бр. .../... КО ..., површине 0.02.23 ха, уписане у ЛН бр. ... КО ..., за које је предлагачу признато право на новчану накнаду делимичним решењем Градске управе Града Ваљева, Одељење за имовинске послове и општу управу од 29.05.2020. године, по цени од 5.739,27 динара/м², што за укупну површину ове парцеле износи 1.279.862,53 динара и противник предлагача је обавезан да предлагачу на име наведене новчане накнаде исплати 1.279.862,53 динара са законском затезном каматом од 27.02.2023. године до исплате. Ставовима трећим и четвртим изреке, одређена је новчана накнада за експроприсано земљиште и то: кп.бр. .../... КО ..., површине 0.01.06 ха, уписане у ЛН бр. ... КО ..., за које је предлагачу признато право на новчану накнаду делимичним решењем Градске управе Града Ваљева, Одељење за имовинске послове и општу управу од 28.05.2020. године, по цени од 5.739,27 динара/м², што за укупну површину ове парцеле износи 608.365,15 динара и противник предлагача је обавезан да предлагачу на име наведене новчане накнаде исплати 13.519,22 динара са законском затезном каматом од 27.02.2023. године до исплате. Ставом петим изреке, противник

предлагача је обавезан да предлагачу накнади трошкове поступка од 129.000,00 динара.

Решењем Вишег суда у Ваљево Гж 1663/23 од 23.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и усвајајућем делу става другог и ставу трећем изреке.

Предлагач је у поднеску од 08.12.2023. године предложио исправку решења у ставу четвртом изреке тако што ће се уместо износа од 13.519,22 динара навести износ од 608.365,15 динара, о ком предлогу није одлучено.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, противник предлагача је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба ванпарничног поступка, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији предлагача као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку – ЗВП („Службени гласник РС“, број 45/13... 106/15), Врховни суд налази да не постоје разлози за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Побијаним решењем одлучено је о накнади за експроприсане непокретности, а ревизијом се указује да је потребно одлучити о ревизији, ради уједначавања судске праксе у примени члана 42. Закона о експропријацији, односно начина одређивање висине тржишне вредности непокретности. У спроведеном поступку, нижестепени судови су, тржишну вредност експроприсаних непокретности утврдили на начин који не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за експроприсану непокретност у смислу члана 42. став 2. Закона о експропријацији („Службени гласник РС“, број 53/95, 23/01 и 20/09), израженог кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о одређивању накнаде за експроприсане непокретности, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Указивање у ревизији на другачије одлуке ревизијског суда, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена права у споровима за одређивање накнаде за експроприсане непокретности као у овој правној ствари, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен, али применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 2. ЗПП. Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према

ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Побијаним решењем потврђено је првостепено решење којим је одређена накнада за експроприсане непокретности од укупно 1.888.227,68 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (предлога ради одређивања накнаде за експроприсану непокретност), представља динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном ради о имовинскоправном поступку, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења предлога, то је Врховни суд нашао да ревизија предлагача није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП и члана 30. став 2. ЗВП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић